

PREDGOVOR

Tijekom prikupljanja tekstova za 43. svezak muzejskoga godišnjaka, Vjesnika Arheološkog muzeja u Zagrebu, do nas je doprla i duboko nas rastužila vijest o smrti kolegice Katice Simoni, naše bliske suradnice i dugogodišnje sputnice u ostvarivanju brojnih muzejskih zadataka i projekata, koja je ujedno bila i višegodišnjom voditeljicom muzejske Srednjovjekovne zbirke. Iako nas vijest nije zatekla nepripremljene – za njezinu dugogodišnju borbu s neizlječivom bolešću znali smo dugo vremena – njezin prerani odlazak ipak je među nama potaknuo nevjericu i uklonio osmjeh s naših lica. Ako bismo u tom tužnom događaju pokušali tražiti i zrnce utjehe onda bi se to moglo odnositi na činjenicu što je odlaskom na vječno počivalište, ususret mitskim elizijskim poljanama, konačno, nadamo se, dočekala olakšanje i spokoj koji su joj za života nedostajali.

Događaj koji nas je potresao potaknuo je, međutim, preispitivanje koncepcije sljedećeg sveska Vjesnika. U novonastalim okolnostima smatrali smo potrebitim posvetiti joj svezak za kojega su pripreme bile u početnoj fazi, što je u praksi značilo da bi u sadržaju Vjesnika trebali prevagnuti prilozi tematski povezani s područjima njezina zanimanja, s razdobljima velikih seoba i ranoga srednjeg vijeka. Razumljivo je što je to zahtijevalo i duže pripremno razdoblje, a to je, što se moglo i očekivati, usporilo i odgodilo objavljivanje sveska. Mnogo je, međutim, važnija činjenica što je u konačnici svezak dosegnuo impozantan opseg te što sadrži brojne priloge njezinih kolega i prijatelja iz Hrvatske i iz inozemstva. Iako, dakle, svezak nije prethodno bio zamišljen u takvom obliku – Muzej, naime, nema običaj posvećivati sveske muzejskoga glasila zaslužnim pojedincima prije navrših 65, odnosno 70 godina života – smrću Katice Simoni odstupilo se od uhodane prakse. Svezak koji posthumno izlazi iz tiska iznad svega je iskaz zahvalnosti za njezin predani, strpljivi i samozatajni rad, koji je ostavio upečatljiv trag u ukupnom djelovanju Muzeja, a poglavito njegove Srednjovjekovne zbirke. Stoga je ovo izdanje svojevrсни spomenik, nešto što je usporedivo sa slikovitom pjesnikovom sintagmom o pisanoj riječi koja je trajnija od mjedi. Željeli bismo vjerovati da ćemo joj se na takav način dostojno odužiti za sve što je ostvarila na dobrobit Muzeja, ustanove u kojoj je provela čitav svoj radni vijek.

Unatoč činjenici što nismo pripadali istoj generaciji, poznanstvo pisca ovih redaka s Katicom Simoni potječe još od studentskih dana. Zanimljivo je da smo se oboje u zagrebačkom Arheološkome muzeju zaposlili istodobno, sredinom prosinca 1973. god. Njoj je to bilo prvo stalno zaposlenje, a niže potpisani je tada već imao nekoliko godina kustoskog iskustva koje je stekao u Arheološkome muzeju u Splitu. Za oboje je bila sretna okolnost što se u približno isto vrijeme, prije i poslije nas, u Muzeju zaposlilo još nekoliko naših kolega, nama i generacijski bliskih, što nam je svima tada mnogo značilo, poglavito stoga što je u Muzeju tada bio evidentan generacijski diskontinuitet. Nedostajalo je, naime, nekoliko »generacijskih premosnica«, što je uvijek od velike važnosti za održavanje kontinuiteta u funkcioniranju svake ustanove. Velika dobna razlika između »mladih« i »starih« kustosica za one iz skupine »mladih« donosila je i stanovite prednosti. Bili su nam vrsnim učiteljima i uzorima, svi redom priznati stručnjaci iz različitih grana arheologije. Došavši u takvu sredinu i u takvu uglednu muzejsku ustanovu svatko je ipak odabrao svoj put, sukladan afinitetima i, dakako, potrebama i interesima Muzeja. U takvim je okolnostima Katica Simoni, Kate kako su je svi oslovljavali, od samoga početka iskazivala naklonost prema srednjovjekovnoj arheologiji. Nedvojbeno je u tomu bio presudan utjecaj tadašnjeg voditelja Srednjovjekovne zbirke, dr. Zdenka Vinskog, ponajboljeg ondašnjeg stručnjaka za razdoblja velikih migracija i ranoga sred-

njega vijeka, s kojim je, doduše, povremeno, kao student, surađivala i prije zasnivanja radnog odnosa, odnosno još dok je zbirka bila u formiranju i konačnom profiliranju. Njegov neprijeporni stručni i znanstveni autoritet, ali i topao i prijateljski odnos s oba člana poznate arheološke obitelji, svakako su u mnogome pridonijeli njezinom zanimanju za navedena arheološka područja. Pod njegovim mentorstvom, a kasnije i samostalnim radom, ostvarila je mnoge vrijedne projekte, bilo da je riječ o izložbama, terenskim istraživanjima ili drugim oblicima muzeološkog rada. Njih bi doista bilo teško nabrojiti – to je, uostalom, učinjeno na drugome mjestu – ali nemoguće je ne spomenuti njezina višegodišnja arheološka istraživanja srednjovjekovnoga, starohrvatskoga groblja u Stenjevcu, na lokalitetu u blizini tamošnje crkve Uznesenja Marijina: ta su istraživanja iznjedrila sjajne nalaze, koji su dragocjen dio današnjeg muzejskoga fundusa, na što se u nekoliko navrata osvrta u znanstvenim i stručnim priložima, a navedena je istraživanja okrunila pamtljivom izložbom koja je u Muzeju bila priređena 2004. god.

Tešku bolest koja ju je nagrizala podnosila je stoički i hrabro, čak i u trenucima kad je njezin život postajao teško podnošljivim. Pokušavajući se danas prisjetiti emotivnih i osobnih trenutaka s kojima smo se susretali sjećanja me vraćaju u 2007. god. i zajedničko putovanje u Ravennu gdje smo, na poziv organizatora, trebali prisustvovati otvorenju izložbe *Felix Ravenna*, posvećene gornjojadranskom bazenu u specifičnom razdoblju 5. i 6. stoljeća. Prethodno je nevoljko i ne bez otpora prihvatila ponudu da napiše tekstove kataloških jedinica za spomenike koji su za tu prigodu bili posuđeni iz fundusa zagrebačkog Muzeja. U Ravenni smo se družili s kolegama iz još nekoliko hrvatskih muzeja, hvalili smo ili kudili pojedine segmente tog izložbenog mega-projekta, zajedno smo posjetili i neke tamošnje novootkrivene ili tek u novije vrijeme prezentirane lokalitete, ali svi smo postajali svjesni da njezin entuzijazam i energija kopne te da sve teže drži korak sa svime što se događa. Nije bilo teško shvatiti da je bolest učinila svoje i da je sve manje nade za njezin oporavak i povratak na radno mjesto. Usprkos takvu dojmu i danas sam uvjeren da je ipak, koliko je to bilo moguće, bila zadovoljna odlukom da nam se pridruži na tom putovanju i bude sudionicom događanjima kojima je i sama pišući kataloške jedinice dala značajan doprinos.

O njezinoj privrženosti Muzeju i omiljenosti među kolegama, poglavito njezinim »srednjovjekovcima«, suvišno je trošiti riječi. O tomu svjedoči i odaziv onih koji su odgovarajućim prilogom sudjelovali u svesku *Vjesniku* koji joj je posvećen. Zahvaljujući i njima uspomena na Katicu Simoni ostat će trajno sačuvana.

Ante Rendić-Miočević